

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

N

Ø

R

R

E

I

S

S

U

M

*3 generationer
ved elevfesten 1978*

Nr. 7 . Juli 1978 . 70. årgang

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Elevfesten

1978

Endnu er der en pæn flok, der møder op til elevfesten lørdag aften og får en god og indholdsrig aften ud af det. Efter velkomst ved forstander Mogensen talte lærer Svend Aage Møller Kristensen, der skal være lærer ved skolen efter sommerferien efter nogle års virke ved Hoptrup højskole. – Læs andet sted i bladet.

Båltalen holdtes af lærer Benno Møller Hansen.

Søndag formiddag var Nr. Nissum kirke fyldt ved højmessén, og sognepræst Juhl Jensen prædikede og forrettede altergangen.

Efter gudstjenesten samledes mange gamle og nuværende elever ved lærer Grønbæks grav, hvor lærer Poul Jeppesen holdt mindetale og udtalte:

»Lærer Otto Grønbæk var ét med Nr. Nissum høj- og efterskoles elevforening, så det er naturligt, at vi ved den første elevfest efter hans bortgang samles ved hans grav for at mindes ham og takke. Vi gør det med den ret, som vor bibel giver os, idet det hedder i Hebræerbrevet kapitel 13, vers 7: »Kom jeres vejledere i hu«. Vi gør det endvidere med hjertets ret, idet vi alle holdt af lærer Grønbæk. »Kom jeres vejledere i hu«. I hu vil sige at huske, at have noget nærværende i sindet. Noget skal vi huske. Andet kan vi slet ikke lade være med at huske, fordi det simpelt hen bor i vore hjerter. Det er altid nærværende. Vi kommer lærer Grønbæk i hu, idet vi husker ham i vore hjerter. Vi husker ham som en sand og oprigtig vejleder, som altid var god at samtale med, både når det drejede sig om glæde og sorg, for han havde et varmt, medfølelsesfuldt og medlevende sind. Han holdt af mennesker og interesserede sig for dem. Vi husker ham som den grundige, inspirerende lærer, som rundhåndet delte ud af sin viden og glædede os med det, som først havde glædet og beriget hans eget sind og hjerte. Og så husker vi ham som den, for hvem det lå stærkt på

sinde i ord og sang at fortælle om den Gud og Frelser, som han tilhørte, og hvis lydige tjener han gerne ville være. Selv ville han jo aldrig sige, at det lykkedes, men vi er mange, der i taknemlighed kan bevidne, at han var en sand vejleder for os. Vi vil i ærbødighed og taknemlighed udtale:

»Æret være Otto Grønbæks minde!«

Med fru Grønbæks tilladelse – og efter hendes eget valg – lod Elevforeningen plante et træ på graven, og formanden for det nuværende elevråd nedlagde en smuk buket.

Jubilæumsholdene er et kapitel for sig. Også i år var der mødt mange til jubilæumskaffe og til fotografering, og der var stor gensynsglæde.

Gymnastikopvisningen foregik i det dejligste solskinsvejr i det fri, og Birthe og Benno Møller Hansen samt Anne Birgitte Jørgensen og deres flinke gymnaster gav os en smuk oplevelse gennem det store og alsidige program. Det er især glædeligt, at drengene i stort tal er kommet med.

Så samledes man på den store græsplæne, hvor første punkt på programmet var Poul Jeppesens, Erling Agergårds og Thomas Mogensens beretning om Elevforeningens virke, der jo i væsentlig grad er samlet om udgivelsen af vort elevblad, der i 1977 udkom i 12 numre.

Derefter talte sognepræst Lindskov Rasmussen. Vi bringer referat i næste nummer.

Fhv. forstander A. Kristensen bragte en hjertevarm hilsen til sine gamle elever og sin gamle skole.

Forstander Mogensen berettede om skolens virke og kom især ind på forstander Kaags indsats. Forstander Kaag var få dage i forvejen død – 80 år gammel.

På bestyrelsens vegne bragte fru Hejbøl en varm og hjertelig hilsen til alle medarbejderne ved skolen.

Ved middagen var der dækket til 500, og alle pladserne var optaget.

Underholdningen var lagt i hænderne på 9. a, der opførte et lille lystspil »Synd for farmand«. Et forstående og medlevende publikum fik dem til at yde det bedste.

Aftenen fortsatte med kaffe, og derefter var 9. a. klar med deres andet stykke, de

ville opføre, nemlig N. J. Ralds dramatisering af Johannes Døberens liv, kampe og tvivl. Det dybt alvorlige og gribende stykke blev modtaget i andagtsfuld medleven og stilhed.

Et festfyrværkeri satte punktum for en særdeles vellykket elevfest.

P. J.

Tale ved elevfesten

Af lærer Sv. Aa. Møller Kristensen

Udgangspunktet er nogle vers i Matt. 15, 21-28, hvor vi finder beretningen om den kananæiske kvinde. Kvinden til hvem Jesus siger: »Din tro er stor«.

Men der sker noget forinden.

Mennesker, der klager sig, har det ikke nemt. De er besværlige. Først skal man høre på dem, og så skal man føle med dem, og så skal man til sidst vælge imellem, om man vil give tid og slid ud på at hjælpe dem, eller om man vil gå videre med dårlig samvittighed. Det fik hun at føle, den kananæiske kvinde, der råbte og råbte til Jesus om hjælp.

Jesus gik videre, som om han intet havde hørt, sagde ikke et ord. Jesu disciple hørte derimod godt dette endeløse klageråb, og til sidst kunne de ikke holde det ud længere og bad Jesus om, at han ville sende kvinden bort: »Hun går og råber efter os«.

Da Jesus bryder tavsheden, er det for at sige, at hun er udenfor. Jesus er sendt til Israels folk, til de fortabte får i folket, og dem er der nok af. Og denne kvinde er ikke en af Jerusalems kvinder eller en kvinde fra Kapernaum. Hun er udenfor, hun er en hedning. Og hun ved det selv. Og alligevel falder hun på knæ for Jesus: »Herre, hjælp mig«. Jo, den store tro findes ofte der, hvor man mindst venter at finde den.

Jesus svarer hende igen med ordene: »Det er ikke rigtigt at tage brødet fra sine børn og kaste det for hundene«.

Sådan siger han, og dermed fornærmer han kvinden groft. Den dag i dag er det en grov fornærmelse i Orienten at bruge ordet hund om et andet menneske, og det er det vel forøvrigt også her i Danmark. Hunde er

ikke ligefremme urene dyr, men de er væmmelige og foragtede. Sandelig, hun var *udenfor*, ganske og aldeles udenfor. Helt derude, hvor livets brød slet ikke når hen.

På dette tidspunkt i historien ville de fleste have drejet om på hælen og være gået med stiv ryg. Men således ikke den kananæiske kvinde. Hun tager ydmygelsen til sig, accepterer, at hun ikke er andet end en hund – men selv til hunde må der vel blive lidt til overs af brødet, ikke sandt? Sådan lidt spild, som ingen andre gider have.

»Kvinde, din tro er stor, lad det blive som du vil«. Sådan svarede han, ham, som vi også har lov til at bede til. Både til daglig og i den yderste nød. Og han hører vor bøn, men det er ikke sikkert, at han gør lige det, der passer os, men han gør *det, som passer os bedst*. Det er ikke sikkert, at han tager lidelsen fra os, for måske er der en mening med vor lidelse, en mening, som vi ikke kan se, eller ikke er opmærksom på.

»Kvinde, din tro er stor«. – Hvem af os vil ikke gerne have en stor tro? – Hvem vil ikke gerne kunne gøre det umulige? Hvem vil ikke gerne kunne flytte bjerge, hvis det er nødvendigt? Hvem vil ikke gerne kunne gøre syge raske? Hvem vil ikke gerne kunne udføre en eller anden stor ting, som vil give genklang i det ganske land?

Peter ville gerne gå på vandet, men hans tro var ikke stor nok. En stor tro. Kan man tale om forskellige størrelser af tro? Ja, Jesus kunne i hvert fald. Jamen, hvordan måles da størrelsen på en tro. Centimetermål eller kubikmål kan jo ikke rigtig bruges. Nej. Det, som man kan måle med, det er vort kristne engagement. Et stort kristent engagement er ensbetydende med stor tro. Et lille kristent engagement er ensbetydende med en lille tro.

Hvad forstås der da ved et kristent engagement? Har det noget at gøre med, hvor mange aftener om ugen vi er optaget af arbejde i KFUM og K, i samfundet, i Unge Hjem-kredse eller i andet kristent arbejde? Eller har det noget at gøre med, hvor tit vi går i kirke, eller hvor meget vi giver til folkekirkens nødhjælp? Har det noget at gøre med, at vi er døbt til at tilhøre Kristus, og at vi er opvokset i et kristent land og er

kommet meget i de kredse, jeg lige har nævnt? – Nej, alt dette kan ikke bruges som en målestok for ens kristne engagement. Den kananæiske kvinde var hverken døbt eller opvokset i et kristent land, eller kommet i de rette kredse, og alligevel siger Jesus til hende: »Kvinde, din tro er stor«.

Hvem er det da, der lever med det store, kristne engagement? Hvem er det, der er meget engageret i Kristus? Det er dem, som vi synger om i sangen: »Der er nogen, der bestandig går, som de gik kongebud . . . (282 i De unges Sangbog).

Det er dem, der tør satse meget på Kristus. Dem, der tør lægge hele deres liv i hans hænder. Dem, der tør bede, ske ikke min, men din vilje. Dem, der tør satse meget.

Vi vil så gerne være helgarderet i enhver situation, være dækket ind, uanset hvad der sker. Vi kender det fra erhvervslivet og fra landbruget. Man skal ikke satse ensidigt på et bestemt produkt. Der kunne jo blive overproduktion af lige netop denne vare, eller der kunne ske noget andet, så prisen blev trykket. Vi har lært, at vi helst skal have flere strenge at spille på.

At satse på Kristus er at komme til ham med vore bekymringer og vore synder. Man skal ikke sørge over sine synder. Man skal sørge for sine synder, og det kan man kun gøre på én måde, nemlig ved at komme til Kristus med dem.

En lille kvinde med en stor byrde var den kananæiske mor. Sin sæk af bekymringer og ængstelse læssede hun af foran Kristi fødder, som ville hun sige: »Jeg tager den ikke med mig igen. Jeg lader den stå her. Jeg forslæber mig kun på den – den er din, værsgo'. Deri lå hendes kristne engagement, hendes tro. Den tro, som Jesus kaldte for stor – hun satsede meget på Jesus. Og det er vort eneste håb, vor eneste mulighed for en meningsfyldt tilværelse nu og altid, at komme til erkendelse af, at Kristus er værd at satse på. Og hvorfor skulle vi forøvrigt ikke satse på ham? Han har dog satset på os, idet han regner med os. Han satsede med hele sit liv, og derved blev det påske, sådan rigtig påske. Lad os huske det.

Lykken er ikke et mål, man kan stræbe

imod og til sidst nå. Lykken er eller kan være den måde, man rejser på.

Troen er ikke et mål i sig selv, men det er den måde, vi kan leve på. Lad os da på den rejse, vi skal tilbagelægge, satse på Kristus. Lad os satse med hele vort liv, dvs. lad os lægge alt i Guds hånd, og lad os modtage alt af hans hånd, også troen. Så vil vi kunne se en mening med tilværelsen, også med tilværelsens mange tilskikkelser, en mening, der ikke kun gælder her og nu, men en mening, der strækker sig ud over det, som afgrænser vor tilværelse her, en mening, der når langt ind i Guds rige.

Er dette højskolen?

Sådan spørger fremmede mennesker ofte ude i vor forhal. I daglig tale siger vi også: På Højskolen. *Ved Højskolen. I Højskolehallen. Nu bygger de igen på Højskolen* osv. Denne ordlyd stammer nok fra »gamle dage«, og derfor er den traditionsbundet.

Men i skolens fundats står der ubrydeligt: *Nr. Nissum Højskole og Efterskole*. Men denne omtaleform og fundatsens ordlyd har været – og er stadig – ude for et vældigt anløb.

Bestyrelsen vedtog på sit møde i maj dette år at udsætte et dagsordenspunkt til senere behandling. Højskoleafdelingen fik tidsfristen forlænget til først i juli. Her skulle FB indkaldes til møde og træffe den vanskelige afgørelse: *Hvad med højskoleafdelingen?*

Vi har i dag, den 3. juli, så mange indmeldte til højskolen, at det lige kan gå, men det antal, som bestyrelsen fastsatte, blev ikke nået pr. 1. juli 1978.

Afgørelsen er truffet, når dette blad læses. Jeg håber endnu.

Ths. M.

Hvordan skulle du kunne bevare evnen til at høre, når du aldrig vil lytte.

At Gud har tid til dig betragter du vist som lige så selvfølgelig som at du ikke har tid til Gud.

Dag Hammarskjöld.

Til Nr. Nissum Højskole

For kort tid siden læste vi i elevbladet, at forstander Kaag fyldte 80 år, og så går tankerne tilbage til 1937, da vi var en flok på højskolen, hvor Kaag den gang var forstander, en skøn tid, som ikke glemmes, selv om det er 40 år siden. Nu forleden, da elevbladet kom, stod der, at forstander Kaag var død, så går tankerne igen tilbage til 37, og hvem kan glemme de bibeltimer og foredrag, Kaag gav os den gang. Jeg tror, vi er mange også fra det hold, som mindes forstander Kaag med stor taknemmelighed, og også de andre kræfter på skolen var med til at gøre det til en god og indholdsrig sommer.

En taknemlig sønderjyde fra 37.

Mange hilsener til skolens medarbejdere.

J. H. (f. P.).

Laurits Kaag som forstander, sjælesørger og ven!

En lang række af unge lærere har gennem årene været ansat på N. N. H. og E. Foråret 1935 mødte jeg som meget ung og meget uerfaren lærer højskolen og dermed Dagmar og Laurits Kaag. De tre måneder i 1935 blev retningsbestemmende for mig. Jeg oplevede en skole, hvor man levede med og for hinanden i arbejde og fritid, i spøg som i alvor. Jeg erfarede, at Laurits Kaag som forstander havde en ubegrænset tillid til sine medarbejdere. Den tillid gjorde, at man kunne yde det bedste. Den skoleform greb mig, og det blev 30 år som højskolelærer, takket være det indblik jeg fik gennem Laurits Kaag i højskolens verden, som han netop med sin baggrund kunne forvalte.

Sælsomt nok blev jeg gang på gang kaldt tilbage til N. N. H. og E. Først i 1943 og senere i 1946 med ordene: »Vi har brug for dig« – ord, som varmede og gav mod.

Som sjælesørger for de unge, men også for de ældre i sognet lærte jeg allerede i Nr. Nissum Laurits Kaag at kende. Denne omsorg for de ældre bevarede han lige til det sidste. Mangen ensom beboer på »Fortegaarden«

har igennem Laurits Kaag mødt den, »der i den sidste nattevagt« sad ved hans eller hendes seng. I sin sjælesorg var han den, for hvem intet menneskeligt var fremmed, men også den, der med myndighed kunne sætte fingeren på det ømme sted og altid vidste, hvad der skulle siges på rette tid og sted.

Jeg skylder Dagmar og Laurits Kaag en stor tak for årelangt venskab og omsorg i gode som i trange dage, og den tak skal i dag lyde fra mig som en sidste hilsen og tak for det hjem, de to åbnede for mig.

Silkeborg, d. 25/6-1978.

Johanne Mikkelsen.

55 års jubilæum - Kaags død

På opfordring fra flere af mit hold dette til elevbladet, til vor gamle skole.

Først skal der lyde en tak til skolen for vinteren 22-23. Der er nok ingen af os, der har glemt samværet og det kristne budskab, som vi mødte. Og vi tror og håber, at det har været på samme måde for de elever, der har været på skolen indtil i dag. Måske det i dag er endnu vigtigere, at vi har sådanne skoler, der vil vise eleverne på rette vej, så det kommer til at præge dem for hele livet.

Tak til forstander og lærer på skolen med ønsket om, at I må have frimodighed og kræfter til gerningen på skolen.

Vi kan jo ikke lade være med at tænke tilbage til 22-23. Vi var omkring 20 elever, og vi var med til at nivellere pladsen til den nye skole. Det er jo som et eventyr det, der er bygget siden, og så den store flok af elever, der er.

Vi ønsker Guds velsignelse over gerningen fremover.

For ikke så længe siden døde vor dengang unge lærer, L. Kaag. Han var omtrent på alder med os, og alligevel magtede han arbejdet som lærer og senere som forstander.

Vi var glade for Kaag, han ønskede altid at vise os, hvad Guds rige ville betyde for os og for verden, så det måtte følge os hele livet.

Vi mindes Kaag med tak.

*Magnus Moeslund,
Maagevej 4, Ans By.*

45 års jubilæum

Fjeldholmlejren

En af skolens virkelige gode traditioner er, at skoleåret for efterskolens vedkommende slutter med en tre-dages-tur. I år gik turen til Djursland, hvor »Fjeldholmlejren« ved Gjerild Nordstrand dannede en god ramme om et frit og muntret lejrLiv, hvor man kunne se tilbage på eksamenstidens sejre og nederlag og føle sig let og fri. 109 elever, en stor del af lærerstaben og tre piger fra køkkenet drog af sted i tre busser og havde alle tre dage ideelt solskinsvejr.

Djursland er nok værd at besøge, og vi nåede at se meget: Ålsø kirke med mindestenen for Søren Kanne, kendt fra St. St. Blichers digt. Og ved samme kirke findes ligstenen over »Præsten i Vejlbj«, ligeledes

kendt fra Blichers forfatterskab. Ved Kalø slotsruin orienterede Arne R. os om baggrunden for denne ruin, og han formåede som altid at få stenene til at tale. Ebeltoft med fregatten »Jylland« er en perle af idyl. Første dags rundtur sluttede med et uforglemmeligt besøg hos Kirsten og Jens Thode Nielsen i Kolind, elever fra 1954-55 og forældre til Ulrik og Vagn, som i de sidste år har været elever hos os. Vi nød deres smukke have og hjem og det fine traktement og takker hjerteligt for den store gæstfrihed.

Vort motto »Bed og arbejd« fik en ekstra understregning den dag, vi aflagde besøg hos de syv nonner på Sostrup slot. Disse syv søstre fra Cistercienserordenen har udført et imponerende arbejde ved fra 1960 til i dag at gøre et forsvundet slot til et meget smukt og attraktivt feriested. Især er deres kirke et besøg værd. Vi overværede en katolsk gudstjeneste, og bagefter fortalte en af søstrene

50 års jubilæum

på en meget levende og humoristisk måde om deres virke. Alle var fulde af beundring for deres indsats.

Thorsager rundkirke var målet for næste besøg, og derefter nød man friheden i »Friheden« i Århus, inden turen gik hjem til lejren, den sidste aften i lejren. Da er det skik, at alle klasserne underholder efter evner og lyst, og aldrig har latteren runget som i år, hvor der var et helt overflødhedshorn af underfundighed og sjove indslag. Den vellykkede aften sluttede ved lejrbalet.

Hjemturen gik over Himmelbjerget, hvortil vi sejlede og gik fra Ry. Endnu et gæstfrit elevhjem slog deres døre op for os, nemlig Mogens Pedersens hjem i Vridsted, der ventede med kaffe til os. Vi hyggede os og nød samværet, og efter sang og takketale gik turen hjem til skolen efter en overmåde vellykket og humorfyldt rejse i Midt- og Østjylland.

P. J.

Afslutningsfesten

Efter eksamen, tre-dages-tur og elevfest er det ikke mærkeligt, om vore elever er lidt udkørte den sidste dag i skoleåret, men som bekendt kan elever holde til dobbelt så meget, som de selv tror, og syv gange så meget, som deres mor tror, så der var kræfter også til den sidste dag. Så godt som alle elever havde besøg af deres pårørende, så forstander Mogensen kunne byde en fyldt hal velkommen. I sin afslutningstale sagde forstander Mogensen bl. a.:

»Ved skoleårets begyndelse den 15. august 1977 sammenlignede jeg et nyt skoleår med en maskine, der trækker alt andet. Mit ønske var, at maskinen måtte fungere som et godt og driftssikkert redskab, at der ikke måtte være motorstop. Da så vi frem til noget uprøvet og ukendt. I dag kan vi se

tilbage over noget kendt og oplevet, og det er jo langt det letteste. Vi laver historie hver dag, og der er stof nok til en hel bog. Jeg vil tage 4 ting frem og omtale: 1. Personalet. 2. Lærerstaben. 3. Forældrene. 4. Eleverne.

1. *Personalet* er et vigtigt og betydningsfuldt led i skolens virke, og det har fungeret godt og tilfredsstillende. Den store elevflokk har naturligvis forlænget deres vagt, for med forøget elevtal forøges arbejdet. Personalet i køkken og have skal have en stor tak for deres indsats.

2. *Lærerstaben* – og dermed os alle – blev hårdt ramt ved lærer Grønbæks pludselige død. Vi har i forskellige sammenhænge sagt tak for hans indsats for vor skole. Det er en glæde at kunne sige, at vikarerne har ydet et fint og godt stykke arbejde, og til såvel dem som hele lærerstaben skal der siges tak.

3. *Forældrene* har trofast taget imod vore indbydelser til forskellige arrangementer i løbet af skoleåret, og de har været et solidt fundament for vor skole. Tak for det! En undersøgelse foretaget af nogle studerende ved Vordingborg seminarium viser, at Nr. Nissum Høj- og Efterskole har det største procenttal af alle skoler med henblik på, at forældre har sendt deres børn til samme skole, hvor de selv i sin tid har gået.

4. *Eleverne* har ikke voldt de store problemer, ja, de har været et af de bedste hold, vi har haft. Selvfølgelig har der været et og andet, der skulle justeres, været rustpletter, der skulle fjernes, men det har været problemer, der har været til at leve med, og I har været modtagelig for påvirkning. Man kan ikke drive skole uden at påvirke, og vi giver ikke undskyldning for, at vi gør det. Ingen kan være lærling uden påvirkning, for ellers får lærlingen ikke den uddannelse, han/hun har krav på. På skolen her har vi gerne villet lære jer noget værdifuldt gennem gode traditioner, for traditionsløs = rodløs. Uden traditioner bliver alt vildtvoksende. Derfor skal vi have gode sædvaner. Jesus gik efter sædvane (tradition) ud for at bede, og vi vil sige: »Gå hen og gør ligeså!«

Livet er en gave – og livet har en mening, og de enkelte dage har en opgave. Vi ønsker fra skolen, at I må gå ud og finde denne

opgave, bundet af de gode sædvaner og traditioner, som vi har prøvet at lære jer, og hvor det kristne livssyn er det helt afgørende og bærende.

Tak til alle for et godt skoleår«.

Så var der uddeling af eksamensbeviser, for 10. klasses vedkommende for sidste gang efter den gamle skolelov, og for 9. klasses vedkommende første gang under det, der nu hedder: »Folkeskolens afgangsprøve«. Mange fik endvidere beviser for svømmefærdighed, og nogle havde gennemgået et håndboldlederkursus og fik bevis for det. En særlig tak blev rettet til de piger, der i håndboldturneringen var nået et langt stykke op ad rangstigen, selv om toppen ikke helt var nået.

Ketty Rasmussen, elevrådets formand, sagde i en hjertelig tale tak til forstanderparret, lærerstaben og personalet, og der blev overrakt fine gaver og buketter. Lærer Vestergaard, der efter sommerferien får hele sit virke på landbrugsskolen, takkede for de 10 år, han har virket ved skolen.

En repræsentant for forældrene tolkede i hjertelige ord forældrenes tak.

9. a. sluttede den gode, men vemodige aften med spillet om Johannes Døberens, som de aftenen før havde opført ved elevfesten. Med slutreplikken i dette stykke: »Men Gud kom ikke for sent!« var et skoleår forbi, og tilbage stod at få sagt det sidste farvel.

P. J.

Sang- og musikkursus

arrangeret af »Jubilo« sammenslutningen og Indre Missions sang- og musikkor, blev særdeles vellykket. Ca. 150 børn, unge og ældre sang og spillede hele ugen igennem og sluttede af lørdag aften med en fin koncert, som 250-300 gæster overværede.

Det er uden for al tvivl, at et sådant stævne er samlende og givende for den enkelte, men jeg tror på, at fremtiden får endnu mere ud deraf. De unge, der deltog, bliver en ny slægt, der fører gamle sang- og musiktraditioner videre.

Ugens vrangside var det, vi havde ventet efter så længe: *Regnen*. Den var lige ved at ødelægge alt for teltligere og campingfolket. Det er længe siden vor skole har været så pløret – eller rettere beskidt, men det kan vaskes af.

Ths. M.

Forstander

L. Kaags

bisættelse

Ved forstander Kaags bisættelse fra Risskov kirke den 7. juni sang man salmerne nr. 8, 167 og 58.

Den ældste søn, *Niels Gunnar Kaag*, der er sognepræst i Nybøl, talte og forrettede jordpåkastelsen.

Han sagde, at børnene var overvældede over den store deltagelse, da det dog var så mange år siden, at deres far havde haft sit virke i Munke-Bjergby og Nr. Nissum. Afskedsfesten skulle ikke være en sørgefest. Hans far havde umiddelbart før det sygdomstilfælde, der endte med døden, tilbragt otte glade dage hos ham og hans familie, og han var glad for, at han ikke skulle se sin far som en svækket mand.

»Det er ikke en søns opgave at vurdere sin far«, mente *Niels Gunnar*, men han ville alligevel bruge ordet værdighed med henblik på sin far; værdig, korrekt, præcis var hans far. Når noget inden for familien skulle betegnes som sikkert, kunne man sige: »Det er lige så sikkert, som at der kommer brev fra farfar på lørdag«.

»Når et liv er fuldbyrdet, er det forkert at klynke og klage. Livets gave, livsmodets gave kan man kun sige tak for. Guds kærligheds almagt byder meningsløsheden trods. Jesus af Nazareth er den korsfæstede og opstandne frelser. I døden er Gud med sin opstandelsesmagt ... jeg tror på korsets gåde« (uddrag af talen) – og man sang »Hil dig, Frelser og forsoner!«

Uden for kirken, før båren førtes bort, blev sunget »Alt står i Guds faderhånd«.

Ved en mindesammenkomst bagefter havde forskellige ordet, efter at nr. 492 i Højskole-sangbogen »Kærlighed til fædrelandet« var sunget.

Niels Gunnar Kaag havde bedt om, at man ved omtale af hans far ville undlade at bruge de alt for store ord, da det ville være mest i deres fars ånd sådan.

Kirkens sognepræst, *Broder Wandahl*, rettede sig efter henstillingen og sagde: »Vi havde meget lidt imod Kaag; men han ville da gerne give udtryk for taknemlighed og glæde fra kirkebetjeningens side. Hver lørdag kl. 11,45 ringede Kaag og bestilte bil til så og så mange, der fra Fortegården ønskede at komme i kirke.

Pastor *Broder Wandahl* talte desuden i tilknytning til salmen »Guds fred er mer end englevagt« og sagde tak for det pengebeløb, der i stedet for at blive brugt til køb af kranser var blevet sendt til Kirkens Korshær.

Fru *Aggaard*, Fortegården, plejehjemmet, hvor forstander Kaag opholdt sig, sagde tak fra bibelkredsen. Til bibeltimen var hr. Kaag altid vel forberedt. DMS havde han også gjort meget for. Han ville blive svær at erstatte, også inden for en litteraturkreds. Han kom med sit gode humør, var både munter og seriøs.

Fru *Ingeborg Storebjerg*, Vinderup, der havde haft sin barndom i præstegården i Nr. Nissum og senere været pige på højskolen, mindedes forstander Kaag som den myndige og milde. Det var dejligt at komme på højskolen i sin barndom. Man kunne synge sammen, lege sammen og lytte til højtlesning. Hr. og fru Kaag levede med deres egne, deres elever og tjenestefolk på en måde, der kunne tåle at ses.

Frk. *Jensine Jensen*, Nr. Nissum, nævnte, at hun og hendes broder, *J. Søndergaard Jacobsen*, havde været venner med familien Kaag i deres Nissum-tid i årene 1931-49, at venskabet var fortsat og havde givet mange gode minder også fra Munke-Bjergby-tiden, og at hun nu havde mistet en god og trofast ven.

Kaag var en sand og rettænkende mand, der satte respekt om sig, havde gjort et stort arbejde på Nr. Nissum Højskole. Men også i de sidste 15 år, hvor han havde været ene, havde han levet et rigt liv, optaget af sine medmenneskers vel. Han havde skrevet om besættelsestiden i Nr. Nissum, og om sin

slægt har han skrevet for Historisk Samfund for Århus stift i flere af dets årbøger.

Forstander *Reinhardt Nielsen*, Fortegården, Risskov, havde kendt Kaag i 9 år og været glad for hans medarbejderskab.

Fhv. forstander *A. Kristensen*, Struer, overbragte en kærlig hilsen til Kaags børn fra medarbejderstab og bestyrelse ved Nr. Nissum Højskole og Efterskole.

Han nævnte, at skolen i 1923 blev flyttet fra seminariet til bakken, hvor den ligger i dag, mindedes hvordan han selv kom til skolen i 1928 og familien Kaag i 1931, huskede børnene som små, fortalte om fremgang for skolen under Kaags ledelse.

Forstander Kristensen citerede en nissumbo, der havde fortalt om, hvor tit Kaag havde hjulpet eleverne, også åndeligt, og fortalte i den forbindelse, at forstander Kaag en dag ved morgenandagten var fraveget regelen at vælge en salme efter salmebogen for i stedet at foreslå sangen »Der vandrer en hyrde omkring på jord« efter Indre Missions Sangbog.

Under fru Kaags sygdom i 1949 havde salmen »Den grund, hvorpå jeg bygger« været en bekendelse fra hende. Forstander Kaag havde røbet, at han dengang havde sagt til Gud: »Jeg synes, du er hård«. De fik så alligevel 14 gode år i Munke-Bjergby.

Forstander Kristensen opfordrede tilsidst børnene til at værne om minderne.

Mads Lind Høgsgaard, Nr. Nissum, gift med forstander Kaags søster Marie, oplyste, at Kaag ikke ønskede, at private forhold skulle få nogen indflydelse på skolens ledelse: Marie havde ikke fået lov til at være elev på skolen.

I deres Nissum-tid levede familien Kaag aktivt med i sognets liv.

Med Kaags helbred var det gået op og ned og sådan, at man tit havde troet: »Denne gang kommer Laurits ikke over sygdommen«. Men han kom sig gang efter gang, og vi nåede at få festen med i anledning af 80-årsfødselsdagen.

Samværet sluttede med, at vi sang salmen nr. 5 i DDS »O, havde jeg dog tusind tunger«.

EFTERSKRIFT

Da jeg hørte, at forstander Kaag var død, prøvede jeg på at få samling på de indtryk, jeg havde af Kaag. Det lykkedes mig ikke inden bisættelsen, og senere har jeg heller ikke kunnet udforme en fyldestgørende karakteristik af ham. Det var han for stor til. Hele tiden dukker der tanker op, der skulle med til at danne billedet af ham. Så når jeg nu gerne vil føje lidt til ud over, hvad der blev sagt ved mindefesten i Århus, bliver det kun spredte indtryk modtaget af en, der var lærer på højskolen en vinter med Kaag som forstander, men som både før og efter den tid har kendt familien Kaag og gennem årene har holdt forbindelsen med Kaag ved lige.

Han var den ideelle forstander i sin tid: myndig samtidig med, at han havde sine elevs og lærers tillid; man turde betro sig til ham. Han kunne sine ting.

I hans morgenandagter var der både undervisning og til opbyggelse. Han tog hver dag fortløbende nogle vers fra et af evangelierne og fremsagde sin velforberejede tale med omhyggeligt valgte ord med en sådan alvor, at de kunne følge en dagen igennem. Hans ord kunne ikke undgå at gøre indtryk. Hans bibeltimer, hans undervisning i litteratur og historie må have været en oplevelse.

Og hvor kunne han fortælle, også om egne oplevelser, en søndag morgen for eksempel, når eleverne blev siddende efter morgenmåltidet (dengang var der ikke noget, der hed weekend). Indimellem kom så kommentarer fra tilhørerne. Levende og alvorlig var han, og med et glimt i øjet kom han meget gerne med noget, der udløste en god latter, ligesom han gerne selv smilte og lo, når andre lagde op til det fornøjelige.

Der var vinterlejr på skolen, arrangeret af den lokale KFUM-kreds, og skolens elever deltog i, hvad der i den anledning var på programmet. Det var hans ønske, og det vil sige hans bøn, at eleverne skulle få det allerbedste ud af deres ophold på skolen: en afklaring i deres åndelige liv, der resulterede i en livslang gudstjeneste. Og han viste selv vejen.

Efter at han var blevet pensioneret, lige

til sin død, fortsatte han på trods af et skrøbeligt helbred med at virke til glæde og opbyggelse for andre. Han trodsede sygdom og skrøbelighed. Vi mente, han tit var døden nær; men så snart han var kommet sig efter et sengeleje, var han i arbejde igen, slap det vel nærmest ikke, mens han var syg. Foretog stædigt rejser til andre lande for gennem sine oplevelser der at få større udblik og forståelse og kunne viderebringe til andre af den berigelse, han selv havde fået derigennem. Vi ville måske synes, at han udfordrede skæbnen, at han var forvoven. Selv sagde han, at han var i Guds hånd, enten han var ude eller hjemme. Han ville ikke spille den kostbare tid, ønskede at leve efter Bjørnsons ord: »Hvad du evner, kast af i det nærmeste krav!« forstået på den måde, at der, hvor han nu engang færdedes, der ville han være til opmuntring, hjælp og glæde for de mennesker, han kunne nå.

Forstander Kaag er nu død; men han lever videre igennem, hvad vi modtog og modtager ved at tænke på ham og hans liv. Han vil stadig inspirere os – og det er vi godt tjent med. Jeg er taknemlig for, hvad han har betydet for mig.

Anders Stokholm Frandsen.

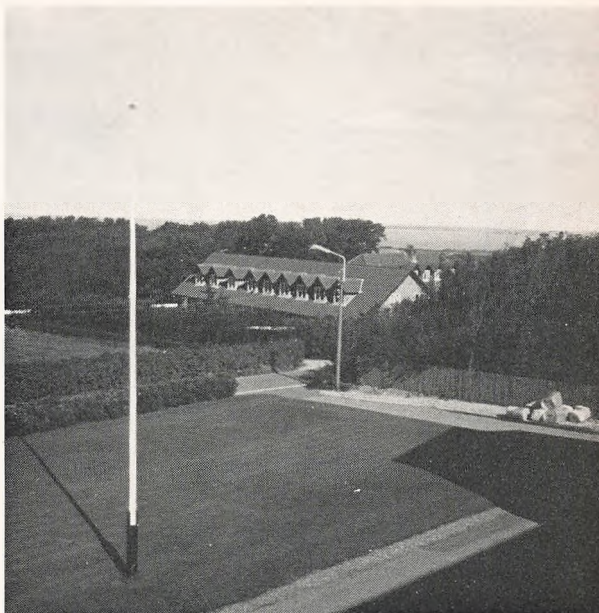
GLIMT

Elevbladet skal skrives nu – selv om det ikke udkommer før sidst i juli, men ferien gør det nødvendigt – og der er også stof nok, selv om vi i dag skriver 4. juli.

3-dages turen var en oplevelse – sådan sagde både elever og lærere, der gjorde hele turen. Ellen og jeg oplevede en eftermiddag og aften sammen med hele flokken.

Hjem, der står åbne – endda for en hel elevflok på 108 + lærerstab – findes endnu. Under 3-dages turen var vi alle indbudt til at besøge familien Jens Thode Nielsen, Kolindsund, og familien Sv. Aage Pedersen, Vridsted. Hvor var det hyggeligt – og vor tak kan faktisk ikke beskrives. *Tak, at I turde indbyde en sådan flok.*

Klassefester, der udarter med druk m. m., omtales ofte nok. Har I forældre, der har børn i afgangsklasserne, tænkt på følgende: Indbyd hele

Vor nabo »Elmely«

klassen til en lørdag aften med mad, aftenhygge, overnatning, morgenmad og afsluttende middag og kaffe. Sådan gjorde Flemmings forældre med 10. klasse her – og oplevede, at ungdom stadig er en oplevelse værd. Også her siger vi tak.

Elevfesten omtales andetsteds, men her en lille hilsen til elevflokket for indsats forud, ved og efter elevfesten. De ydede alle en helstøbt indsats, og skolen stod fin og i orden til at modtage gamle elever. Ordet *tak* må igen anvendes.

Afslutningsfesten, ja, hvor er det svært at rejse bort fra noget, man holder af. Skolen, værelset med de gode timer, kammeraterne, lærerne osv. Det tager tid, inden alle falder til ro, og det sidste håndtryk er udvekslet – ofte uden ord. Jo, et skoleophold sætter sine spor, også i 1978.

Søndag elevfest. Mandag afslutningsfest. Tirsdag kl. 11,00: Kursister til ungdomskursus ankommer, og der er igen liv på den gamle skole. – Sådan begyndte ferien.

Skolestævne for vore skolars medarbejdere og lærerstab blev i dagene 23.-25. afholdt hos Karen og Møller Pedersen på Blidstrup. Det var gode dage.

50 års jubilæumsfest har de elever, der forlod seminariet i 1928, afholdt her på skolen. Nogle

Mangler jeres

idrætsforening

trænere eller ledere – send da velegnede lederemner på et højskolekursus i Nr. Nissum

Udførligt program sendes gerne

Højskolekursus

begynder 15. august og 5. januar

af dem havde forud været elev her på skolen.
»En hyggelig flok«.

*Idrætsanlæg*et står i fuldt flor. Hvor bliver det skønt.

*Sang- og musik*kursus afholdes hos os i disse dage. Korsammenslutningen »Jubilo« har stævne her i 8 dage. Tilmeldt er 148 deltagere. *Sang og musik fra kælder til kvist*.

Nybyggeriet er stadig 8 dage bagud. Det regner ned overalt, og nu ønsker vi tørvejr igen, i det mindste over byggepladsen.

Tænk så på vor højskole og efterskole. Eleverne skal komme gennem gamle elever. TAK.

Ths. M.

* Adresseforandringer

- 20–21 Søren Overgård, Badevej 6, Søndervig, 6950 Ringkøbing.
- 1925 Erik Sahlholt, Salholtevej 25, Tjørring, 7400 Herning.
- 37–38 Aksel Hornstrup, Grummesgårdsparken 14, Nr. Nissum, 7620 Lemvig.
- 47–48 Jens Peter Andersen, Smækbjergvej 17, Timring, 7480 Vildbjerg
- 1958 Rita Pedersen, Trælundvej 17, Tjørring, 7400 Herning.
- 61–62 Arne Hoffmann, Aulumvej 10, 7550 Sørvad.
- 1963 Emma Pedersen, Holmsgårdsvej 14, Holmgård, 8990 Fåre.
- 63–64 Gunnar Bojsen, Søgårdevej 2, Holmsland, 6950 Ringkøbing.
- 64–65 Erling Nielsen, Kærrikkevej 2, 7480 Vildbjerg.
- 1966 Birthe Køhlert, Ellebyvej 9, Nyker, 3700 Rønne.
- 69–71 Lene Brunhøj, Stensvej 5, 8300 Odder.
- 67–68 Niels Peter Fly, Bjarkesvej 29, 7500 Holstebro.
- 68–69 Johannes Kjærgård, Ringparken 48^a tv., 7500 Holstebro.
- 71–73 Jytte Fly, Dyssegården 57, 7500 Holstebro.
- 72–74 Anna Skov, Kløvermarken 3, 7500 Holstebro.
- 73–74 Anna-Mette G. Justesen, Sønderdalvej 12, 8765 Klønborg.
- 1974 Karen Bjerg, Baldersvej 29, 7500 Holstebro.
- 1974 Inge Højgård, Asagården 26^a tv., 7500 Holstebro.
- 74–75 Inge Mette Larsen, Jernbanegade 29^a, 9670 Løgstør.
- 1975 Mona Nørgård, Bjelkesallé 31^b tv., 2200 København N.
- 75–76 Tove Jeppesen, Mejrup Hedevej 15, Mejrup, 7500 Holstebro.
- 1976 Karl E. Thousgård, Jyllandsgade 25^a th., 8800 Viborg.
- 76–77 Kurt Thisgård Olesen, Østergade 10a, 6933 Kibæk.
- Mads Lind Høggård, Remmerstrand 10, Nr. Nissum, 7620 Lemvig.

Udgivet af Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening. - Redigeret af forstander Ths. Mogensen

CHRISTENSENS BOTRYKKERI STRUER 30194

STATENS PÅSTYRELSE
LÆRSØ PARK ALLÉ 10
7000 KR. Ø
50 HR J KRISTENSEN